

RESOLUCIÓ DE JOVES D'ESQUERRA VERDA PER L'AUGMENT IMMEDIAT DE LES PENSIONS I PER UN SISTEMA DE PENSIONS PÚBLIQUES I DIGNES

Des del passat mes de febrer, el tema de les pensions públiques ha tornat a sortir a tots els mitjans de comunicació i en els recents dies milers de pensionistes d'arreu d'Espanya es van llençar al carrer per unes pensions de qualitat que serveixin per a cobrir el cost de la vida. Un fet cada cop més difícil degut a un 0,25% imposat des dels despatxos de la ministra Báñez que ve d'una reforma del càlcul de les pensions, gràcies a la qual, els i les actuals pensionistes del nostre sistema públic veuen com la seva pensió no només no augmenta sinó que perd capacitat adquisitiva. Al 2013, JEV vam elaborar un posicionament en el qual ja avisàvem del potencial risc d'aquesta reforma:

L'Índex de Revalorització de les Pensions ve a substituir la revalorització en base a l'IPC –l'Índex de Preus de Consum, l'indicador de la inflació. Abans d'aquesta reforma, les pensions creixien en funció de la inflació –si els preus dels productes de consum pugen un tant per cent, la quantia de les pensions puja també en aquell tant per cent. Aquesta era una mesura de consens polític. El govern del PP es carrega aquest consens de vint anys de governs de diferents colors polítics, i proposa desvincular les pensions de l'IPC, i que la quantia que cada pensionista percep passi a revaloritzar-se en base a diferents ítems, el més important dels quals és la situació financera del fons de la Seguretat Social, que anirà en la línia del funcionament de l'economia. Si hi ha dèficit al fons de la Seguretat Social o els indicadors econòmics són dolents, el govern revaloritzarà les pensions a un mínim del 0,25%.

El PP fa trampa aquí, ja que els càlculs als que al·ludeix prenen com a referència una inflació de l'1%, quan en realitat en els anys actuals la inflació està al voltant del 2%-3%. Què implica aquesta mesura? Que els preus –les despeses dels pensionistes– pugen un 2-3% anuals, però les pensions –els seus ingressos– només pugen un 0,25%. El resultat és un empobriment progressiu de les persones pensionistes. CCOO calcula que en 15 anys la capacitat adquisitiva dels pensionistes es reduirà entre un 14 i un 28%.

És d'un cinisme extrem que, quan l'IPC anual de 2017 ha sigut del 2%, s'al·ludeixi al dèficit de la seguretat social per no augmentar les pensions. Després de saber que el fons de reserva de la seguretat social ha estat salvatgement saquejat fins a l'extrem d'estar en nombres vermells, resulta que han de ser els i les pensionistes qui paguin els plats trencats! Les polítiques de l'executiu presidit per M. Rajoy demostren que sí que hi ha diners però que prefereixen gastar-los en autopistes que ningú fa servir, en rescats a la banca que mai tornen i en apujar sense sentit comú la despesa en el Ministeri de Defensa.

A més, els i les pensionistes han de veure com la presidenta de la comissió del Pacte de Toledo, Celia Villalobos, insinua que “alguns pensionistes porten més temps cobrant pensió que treballant”. Ens sentim ultratjats per aquestes declaracions, en tant que el col·lectiu a qui més insulta aquestes paraules són les dones, sobretot aquelles qui han hagut de renunciar a temps de la vida laboral per exercir la cura de fills i filles, moltes d'elles a temps complet durant tota la vida, essent condemnades a cobrar pensions tan baixes (aquelles que tenen el dret de cobrar-ne) que no assegurin unes condicions de vida mínimes.

Però això no acaba aquí, les joves ens veiem afectades per aquestes mateixes polítiques, ja que ens hem d'enfrontar a l'incertesa sobre les nostres futures pensions. En l'anteriorment mencionada reforma del 2013, es va introduir un “factor de sostenibilitat” en el càlcul de les pensions, del qual dèiem el següent:

El Factor de Sostenibilitat introdueix un quart element en el càlcul de la pensió. Si abans teníem el número d'anys cotitzats, la base de cotització (que ve a ser més o menys el salari brut), i l'edat de jubilació; doncs la reforma proposa un quart element: l'esperança de vida prevista per a les generacions posteriors, que opera de tal manera que si l'esperança de vida de les generacions posteriors és creixent,

se suposa que la generació actual està consumint *en excés* el fons de la Seguretat Social, per tant s'aplica un factor que redueix la pensió inicial de la generació que entra en el sistema de pensions. Aquest Factor de Sostenibilitat, doncs, tan sols s'aplica a les noves pensions.

Aquest factor de sostenibilitat començaria a aplicar-se l'1 de gener de 2019. No contents amb retallar les pensions en funció de l'esperança de vida, als joves també Celia Villalobos ens dedica consells sobre com estalviar "deixant de fer un cafè diari". Com si això fos suficient per cobrir la brutal retallada de les pensions "fins al 40% del sou mitjà arribats al 2060" de la qual alertava el Banc d'Espanya mesos enrere i que ens tocarà afrontar a les noves generacions i de les quals son culpables les reformes i perversions que el PP i el PSOE han fet a les nostres pensions. Aquesta setmana, hem vist com PP, amb la crossa del partit de l'IBEX35 C's, han centrat tots els seus esforços en impedir que les mesures que es proposen des del Grup Confederal d'Unidos Podemos es puguin fins i tot debatre, quan el que s'hauria d'haver fet era aprovar una proposta de llei que pugés les pensions al nivell del cost de la vida -que és una qüestió de mínims!- i passar a afrontar debats de calat, com ara el finançament present i futur del sistema, actualitzar la forma com es compten els anys cotitzats en el marc d'un mercat de treball inestable, o la cotització del treball domèstic.

No oblidem que una de les raons per les quals som aquí són les dues reformes laborals que han generat una precarització de les condicions laborals, que han causat una reducció important de les aportacions a la seguretat social i la seva situació de dèficit. Cal afrontar amb valentia i amb més mobilització aquests atacs al nostre sistema de pensions públic, que no és cap privilegi, que no pot ser substituït per cap pla de pensions privat que alimenti els beneficis de la banca, sinó que és un dret que ens hem guanyat com a treballadores i treballadors.

Per aquest fet, des de Joves d'Esquerra Verda, a més de reclamar unes pensions públiques i dignes demanem:

- La derogació immediata de la reforma laboral del 2012.
- Una reforma del mercat laboral que asseguri la generació de llocs de treball de qualitat, en condicions dignes i millors salaris, que permetin incrementar els ingressos de la seguretat social.
- A curt termini, la derogació de la reforma de l'índex de revalorització i del factor de sostenibilitat, i una pujada de les pensions públiques del 3% que permeti ajustar-les immediatament al cost de la vida.
- A mig i llarg termini, la lligada de les pensions públiques a la pujada del IPC.
- Donar suport a les mobilitzacions massives que s'estan produint aquests dies arreu d'Espanya en defensa del sistema públic de pensions.

Sabadell, 17 de Març de 2018